

JOAQUIM NADAL, ALCALDE DE GIRONA

Entre la Devesa i la Ciutadella

Joaquim Nadal és, des del 1979, alcalde de Girona, des del 1981 president de la Federació de Municipis de Catalunya, i Diputat al Parlament des del 1984. Considerat des de fa anys un dels principals impulsors del municipalisme, pel maig encapçalarà la llista autonòmica del PSC per Girona.

Josep Maria Pasqual

—**¿De quina salut financera disposen actualment els ajuntaments?**

—A Catalunya, igual que a la resta de l'estat, la situació és dolenta, per no dir molt dolenta. Ni el govern central ni el de la Generalitat, mai no han abordat amb profunditat i amb claredat el tema de les finances locals.

Més de 8 anys després de les primeres eleccions democràtiques, encara no disposem d'una llei de finances locals, que hauria d'articular el sistema de modernització dels ingressos i, a la vegada, permetre una major arribada dels recursos públics als ajuntaments. Tampoc no s'han acomplert les diverses promeses dels diversos consellers sobre la creació del Fons de Cooperació Local de Catalunya, que havia d'esdevenir-se una vegada resolt el sistema de finançament autonòmic.

Per tant, en aquest moment podem denunciar tant el govern central com el govern de la Generalitat, per incompliment de compromisos.

—*¿Vol dir que avancem cap a la creació de nous tributs locals?*

—Una llei que afavorís la creació de nous tributs locals no seria suficient, perquè simplement transferiria als ajuntaments la capacitat de crear major pressió fiscal, amb tota la impopularitat que això comporta.

Els ajuntaments no renunciem a tenir la nostra pròpia fiscalitat —que ja la tenim i la podem perfeccionar—, sinó que som partidaris que es faci un repartiment diferent del conjunt dels recursos generals pels impostos pagats pels ciutadans, sense augmentar el grau de pressió fiscal general.

El govern central i les comunitats autònomes haurien d'aprendre a racionalitzar la seva despesa, és a dir, gastar menys del que estan gastant ara. I haurien de donar més diners públics als ajuntaments, perquè l'eficàcia descentralitzada d'aquests diners és superior. Més encara quan els ajuntaments, substitutòriament, estan fent front a un

Els ajuntaments no renunciem a tenir la nostra pròpia fiscalitat.

conjunt de serveis molt ampli que no els corresponen de manera estricta.

L'estat del benestar hauria de tendir a primar l'atenció directa als 8.500 municipis de tot Espanya i a relativitzar les despeses de caràcter general, que responen a la raó d'estat —una raó de vegades molt esotèrica.

—*¿Per què els governs són tan poc sensibles a les necessitats dels municipis?*

—Tant en el cas del govern central com en el dels governs autonòmics, la mateixa imposició del paper que els pertoca jugar els fa pensar que allò que ells estan fent és el més important del món.

Per al govern central, les qüestions macroeconòmiques, el control de la inflació, la política exterior, la defensa o l'equilibri de la balança de pagaments, són de prioritat absoluta. I tenen raó en tant que, si això no funciona, potser no funciona res més. Però no pot ser que la prioritat es decanti sempre del seu costat. Hi ha qüestions més elementals —casa per a aquells que no en tenen, carrers dignes— que l'estat hauria de poder resoldre d'una manera peremptòria i immediata. Aquests són, si més no, consecucions ja consolidades en les democràcies occidentals, independentment del color polític dels governs.

—¿Què o qui frena des de la Generalitat les possibilitats dels ajuntaments?

—La mateixa consciència de debilitat del govern de CiU, respecte al govern central i respecte a la pròpia estructura, l'obliga a retallar i erosionar el paper dels ajuntaments.

Quan el president Pujol diu que els ajuntaments laminen l'autonomia i, per tant, no convé que creixin i s'enforteixin, sense cap mena de dubte he de respondre-li que no hi ha millor manera de construcció de l'autogovern de Catalunya que amb l'enfortiment del municipalisme. Els ajuntaments de Catalunya som els primers interessats que el nostre autogovern funcioni, modern, descentralitzat i sense reproduir mimèticament tots els defectes de l'aparell d'estat.

—Sabem que vostè és partidari que els governants municipals siguin també presents al Parlament. Vostè mateix encapçalarà la llista socialista per Girona. ¿Quin missatge farà arribar el PSC a l'electorat en la pròxima campanya electoral?

—Haurem d'explicar que a Catalunya no li convé l'abassegament aclaparador d'una majoria parlamentària que fa el que vol, sense prendre en consideració cap dels criteris de l'oposició.

Cal un equilibri parlamentari més estable per tal que la pluralitat quedi garantida. En aquests moments estem tendint a un monografisme governamental perillós i malinterpretador del sentit plural de Catalunya.

—¿No creu que s'ha perdut la ètica política, i que de la mateixa manera que les majories fan el que volen, les

oposicions també diuen el que volen?

—Crec que s'està abusant de les paraules, de la retòrica i de la desqualificació sense fonaments. I això es pot girar sempre com un mitjà. Pujol pot dir que els seus adversaris l'estan desqualificant i nosaltres podem dir que Pujol ens desqualifica. El que realment és mancat d'ètica és que els discursos que recíprocament ens dediquem els polítics a nivell de desqualificació, siguin poc argumentats, no demostrables i només es tractin de jocs de paraules ben organitzades per intentar erosionar al màxim l'adversari. Això pot ser legítim, però és poc ètic.

Tractar els problemes polítics reals dignificaria la política, sense parlar dels problemes dels polítics sinó dels problemes dels ciutadans, els quals els polítics hem d'intentar representar el més honestament possible.

—¿Vostè, fa uns anys, s'hauria imaginat que els polítics catalans, després de vuit anys d'Estatut, es dedicarien fonamentalment a les desqualificacions recíproques i sense recordar que la reconstrucció nacional es manté inacabada?

—Jo mai no m'hauria imaginat que des dels vells plantejaments unitaris acabéssim arribant a posicions tan enfrontades per coses per les quals, analitzades en profunditat, segurament ens hauríem de tornar a posar d'acord per força.

Els fets són opinables, però els fets són els fets, i l'opinió sobre ells no és tan aleatòria. Els fets són d'una manera determinada, bona o dolenta. I, a mi, em preocupa moltíssim que allò que per a nosaltres és tan dolent, per als altres sigui una meravella. Segur

que no és veritat. M'agradaria que asseguts en una taula i, racionalment, amb el llenguatge sense restriccions mentals d'altres èpoques, parléssim de política amb major honestedat. I això em temo que no està passant.

—¿Què tenen els socialistes de Girona que no tinguin la resta dels socialistes catalans?

—La línia que ha caracteritzat sempre la gent de Girona és la del màxim autonomisme possible, la del màxim catalanisme, la d'una voluntat profunda de marcar diferències —tot i emfasitzar-ne també les coincidències— entre el socialisme català i el socialisme espanyol. Un missatge que —tal com ha fet el PSC amb el tema del federalisme— demostri la irrenunciable catalanitat del nostre partit.

—¿Per què, doncs, en ocasions el PSC perd la credibilitat nacionalista?

—És cert. De vegades es discuteix la credibilitat nacionalista del Partit dels Socialistes de Catalunya, però si sabem mantenir una trajectòria coherent amb els documents del nostre propi partit i amb l'actuació i el pensament de la major part dels nostres dirigents, tard o d'hora quedarà demostrat que la credibilitat nacionalista del PSC no és discutible.

Quan la gent sigui capaç de pair que en la mesura que sóc socialista estic d'acord amb una part de les propostes que fa el govern de Felipe González, però en la mesura que sóc profundament catalanista, no estic d'acord amb d'altres determinades propostes seves, quan s'entengui aquesta combinació de coincidències i discrepàncies, s'haurà d'admetre que el PSC és profundament catalanista. □

Ricard Creus

POSICIONS

Entre el somni i l'insomni, una desfilada de personatges i fets, en situacions impensables abans del Maig del 68, contrasten posicions. **Premi Sant Jordi 1987.**

De venda a totes les llibreries • El Balanci, 207. 176 pàgines.

